

Primera carta del cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer adreçada als seus diocesans des de l'exili. 9 de novembre de 1937, Certosa di Farneta

“ 9 Novembre 1937

Caríssims: Res no hi ha tan fort com l'amor i perquè jo sempre l'he sentit intens per vosaltres, puc dir-vos que ni el temps ni l'espai no l'han minvat ni entebiat. Us he tingut sempre presents en la pensa i en el cor, les vostres penes i sofriments les he sentit més intensament que les meves i el portar-hi remi ha estat sempre la meva irresistible preocupació i neguit constant. Per això no ho he parat fins a establir contacte amb vosaltres per tenir notícies vostres.

He quedat meravellat en conèixer l'heroisme admirable dels vostres companys i germans, edificat de la fermesa, constància i dignitat de molts en sofrir un martiri més llarg i potser no menys gloriós. És un patrimoni preuadíssim el que uns i altres ens han llegat. Cal que ens esforcen en administrar-lo bé i treure'n tot el rendiment.

Per animar-vos i encoratjar-vos us adreço aquestes ratlles de salutació. És més tendra i efusiva per aquells que passen encara, o han passat ja, majors perills i aflicció. Ells, sobretot, han estat en tot moment i, ho són encara, objecte de la meva vivíssima sol·licitud. Que els sigui un xic de consol el sapiguer que jo també, potser primer que ells, les he experimentades i viscudes, en totes les etapes, les seves emocions, penes, humillacions i sofrències, que sols un voler del bon Déu permeté que no acabessin amb el desenllaç gloriosíssim que semblava inevitable. Certament, jo sofreixo amb ells, però em consola el pensar que també ells, en la prova, experimenten intensament aquell devassall d'assistència superior, que ens feu possible a nosaltres afrontar, amb una serenitat sobrehumana, aquells moments i aquelles hores supremes, que arribà a impressionar i, gairebé, a guanyar els qui creien trobar en nosaltres els seus enemics. Com s'anaven esvaint els prejudicis, i, com els colpia el sentir coses, que mai no havien sentides, i, com la suavitat i dolcesa els anava desarmant! Com em plau poder dir que he sofert quelcom pel Crist, i que, encara sóc pobre i sofrent, com vosaltres, per la causa d'Ell.

L'amor es demostra amb obres i, per això, jo faig tot el que puc per portar-vos ajut i consol en la vostra necessitat. És treball delicat i difícil trucar a totes les portes. Ja us en fareu càrrec. No sempre el rendiment és proporcionat a l'esforç. No us demano tant, que em manifesteu agraïment a mi, com, espero, el servareu sempre pregon per tantes bones ànimes que m'han fet possible el tenir caritat envers vosaltres. Com em dona satisfacció el veure escoltades les meves súpliques en favor vostre. Tingueu-los sempre presents els vostres benefactors i, pregueu ben de cor per a ells. Hi mereix lloc preferent el Vellet Aquil[es]¹ que sempre ho vol tot per Déu, res per la pol...[ítica].

Més que en temps d'actuació estem en temps d'obligada concentració. Pregar, sospirar, reflexionar, concentrar energies per empendre, quan sigui hora, l'immensa tasca del demà, tasca certament de sacrifici, d'abnegació, d'amor arborat per a tots. Ara, més que mai, és d'actualitat el “diligite ... et orate pro pers. et cal...” Aquí rau la nostra força. Cal sadollar-ne l'esperit d'aquest regor, única que pot fer llevar fruits a una terra que, si quedarà desolada, també ha estat xopa de sang generosa i feconda. I, mentre esperem el demà, us dic “estate prudentes ... et simplices...”; prudència que, no vol dir inacció ni peresa; fer tot el que es pugui i arribar fins on es pugui. Simplicitat, generositat, desprendiment, unió germanívola, fruit d'una vida espiritual intensa en la forma i manera que permetin les circumstàncies. Que es mantingui sempre viu entre tots l'esperit de compenetració i d'estimació mútua. Sigueu també sempre reconeguts a aquests bons segl[ars] que tant abnegadament i, corrent tota mena de perills, s'han consagrat a fer-vos el bé. Com, potser, ens cal restar confosos davant de llurs alts exemples de generositat i de valentia cristiana.

Ben units en l'oració, en la sofrència i en l'amor, amb tota emoció us b[eneixo] o is doc “a reveure”, i vulgui Déu que sigui aviat.

F[rancesc]. “²

¹ Achille Ratti era el papa Pius XI.

² S'han mantingut l'ortografia i sintaxi originals.